

ind paa det af det ærede Mindretal omhandlede Spørgsmaal, hvorvidt man ved Finantsloven kan forandre andre Love; thi om dette Spørgsmaal er der utvilsomt noget delte Meninger blandt Flertallets Medlemmer, og da det strengt taget ikke henhører til selve Begrunderen, saa kan jeg forbigaa det. Seg skal gjøre opmærksom paa, at selv om man i det Hele taget stod paa det Standpunkt, at dette kunde lade sig gjøre — hvilket Standpunkt jeg personlig hylder — er det et andet Spørgsmaal, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt; ogsaa dette Spørgsmaal har det ærede Medlem opfattet, idet han mente, at det vilde være heldigere ikke at have en vis Ordning for Indkaldelse, Dngang, Tjenestetid osv., og at man hellere skulde have det løst hen, saa at Regeringen kunde indfalde, naar, og hvorledes og til hvilken Tid den vilde. Det Sidste tror jeg ikke vilde være rigtigt. Seg tror, at det vil have overordentlig stor Betydning, at det værnepligtige Mandskab forud veed, til hvilken Tid det regelmæssig bliver indkaldt, hvorlænge det i værste Fald kan holdes inde osv., for at det derefter kan tage Bestemmelse om Tjenesteforhold og andre Forhold; jeg tror derfor, at det har Betydning, at Saadant har en vis Fasthed. Hvad nu angaar det ærede Medlems mere almindelige politiske Betragtninger om den neutrale Stilling, vi skulde opnaa, saa skal jeg heller ikke gaa dybere ind derpaa. Det er notorisk, at selv om vi havde en neutral Stilling, var vort Hærvæsen derfor ikke uforødent; tværtimod, det vilde sig i den fransk-tydske Krig, at baade Schweiz og Belgien havde meget stærk Brug for de Hærkræfter, de havde; men det ærede Medlem kom til at bruge et Udtryk, som jeg er overbevist om, at han ved nærmere Eftertanke ikke vilde have brugt, det er dette: at Danmark skulde værne sin udelte Bestaaen. Danmark har ikke — og jeg er overbevist om, at Alle ere enige derom — nogen udelte Bestaaen; Danmark er det. Dette Forhold skal jeg ikke nærmere omtale; men vi vide Alle, hvad Betydning det har for os. — Hvad nu selve Forslagets Betimelighed angaar, da maa Flertallet skjønne, at da vi nu først paa anden Maaned behandle Forslaget om Hærløvens Revision, saa kan det ikke med Villighed forlanges, at vedkommende Udvalgte skulde være kommet saa vidt frem, at man kan have nogen bestemt Forordning om, at dette Forslag ikke skulde blive til Lov i denne Samling, og jeg er overbevist om, at den ærede Forslagsstiller selv vil indrømme, at der ved Behandlingen af Hærløven er den rette Plads for os til at fremkomme med Forordninger, Ønsker og Forventninger med Hensyn til den nye Ordning. Da nu altsaa det ikke endnu er afgjort, om man ikke allerede derigjennem kommer til en Ordning, som i det Hele maa findes tilfredsstillende, saa forekommer det mig, at disse Forslag ikke ere betimelige. Hvad Forslagernes Realitet angaar, da er jeg fuldstændig enig med

det ærede Medlem i, at hovedfulds Forandringer — jeg benytter her det ærede Medlems Udtryk — ikke nytte noget; men det forekommer mig dog, at disse Forslag ikke saa ganske holde fast paa denne Sætning, dels med Hensyn til den meget betydelige Indskrænkning af Øvelserne uden Angivelse af en bestemt Tid og navnlig med Hensyn til Munderingsager. Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal er jeg i Principet enig med det ærede Medlem; vi have tidligere i Forening med flere andre ærede Medlemmer stillet Forslag om Gjennemførelse af Selobkædningsystemet; men dette System have vi ikke, og jeg kan sige, at vi forgivees have søgt det gennemført; thi Thinget har ikke vedtaget et saadant Forslag. En anden Sag var det, hvis man i den Henseende havde faaet en fast Regel, som det ærede Mindretal selv indrømmer, at være forødent; for at kunne lade Bekædningsforpligtelsen gaa over paa det værnepligtige Mandskab, eller ogsaa paa Andre, saaledes at der var en Garanti for Krigsbestyrelsen, som kunde være tilstrækkelig for den, eller — jeg vil hellere sige — hvis der var en af Krigsbestyrelsen selv anerkjendt Garanti for, at de forødnede Hensyn vare tagne, da vilde denne Medfattelse være begrundet; det er jo et Spørgsmaal, om vi ikke ved det nuværende Munderingsystem i Grunden udgive flere Penge, end forødent er; men saa længe man ikke er kommen ind paa Selobkædningsystemet, saa vilde det være lidt hovedfulds saadan lige med. Et at negte alle Ansaffelser; thi saa kunde jo det Samme indvæse, som indtraaede i 1864; man indkaldte Mandskab, men man havde Intet, at læde dem med, det vilde vi ikke udsætte os for. — Forslaget med Hensyn til Glevstolen er heller ikke betimeligt eller forødent forberedt. Seg forstaaer meget godt det ærede Medlems Begrundelse; og jeg benægter ikke, at den Dag kan komme, da man kan finde dette Forslag betimeligt. Seg udtaler i den Henseende ikke Flertallets Mening i Almindelighed, thi det kan være, at der er enkelte Medlemmer i Flertallet, som af Hensyn til, at Bestemmelserne om Glevstolen staa i en organisatorisk Lov, til enhver Tid vilde krympe sig ved at stemme for at flette dette paa Finantsloven; men jeg vil som sagt ikke for mit Vedkommende sige, at den Dag ikke kan komme, da jeg kunde finde et saadant Forslag betimeligt. Seg tror saaledes, at jeg — uden at jeg skal gaa dybere ind paa Sagen — har fremført de Bemærkninger, som Flertallet i Almindelighed maatte kunne enes om med Hensyn til disse Forslag. Seg tror ikke, at de kunne modtages af nogen Krigsbestyrelse, undtagen at det vilde forvolde meget betydelige Forviklinger netop med saa kort Forberedelse som i det kommende Aar; vi vide jo, at Fodfolket skal indkaldes den 25de i næste Maaned, og at en Del af de øvrige Vaaben allerede er indkaldt, og naar det ærede Medlem siger, at han